

תלמודו בידו

דף טו עמוד ב

א [מנודה שמת, כיצד נוהגים בארוננו ?] [מדף טו.]

ב [האם מנודה או מוחרם מותרים בתלמוד תורה ובמלאכה ?] [מדף טו.]

ג [אלו דברים אסורים בתענית ציבור ?]

ד [האם אבל או מנודה רשאים לשלוח קרבן ?]

ה [כיצד נדרש "וביום בואו אל הקודש אל החצר הפנימית לשרת בקודש יקריב חטאתו" ?]

א [לתנא קמא, סוקלים את ארוננו. לר' יהודה, מניחים אבן גדולה על ארוננו.]

ב [מנודה: מלמד תורה לאחרים, ואחרים מלמדים אותו. נשכר למלאכת אחרים, ואחרים נשכרים לו] [שהרי מותר במלאכה].
מוחרם [מי שנודה פעמיים לשלשים יום, מחרימים אותו]: לומד רק עם עצמו.
ועושה חנות קטנה לממכר מים עבור פרנסתו.

ג 1. עשיית מלאכה ביום, אבל כלילה מותר.
2. נעילת הסנדל בעיר, אבל בדרך מותר [וכשנכנס לעיר חולץ].
3. רחיצת כל גופו, אבל פניו ידיו ורגליו מותר.

ד [אבל: אינו משלח קרבן, שנאמר "שלמים", הבעלים מקריב בזמן שהוא שלם בדעתו.
מנודה: לרב יוסף משלח, כשם שישראל במדבר שהיו מנודים הקריבו קרבנות.
לאביי, אין הכרח משם, שמא מנודה לשמים קל יותר ממנודה לבית דין.]

ה [ר' יהודה: כל כהן חייב להקריב עשירית האיפה ביום שמחנכים אותו לעבודה.
ר' שמעון: רק בזמן שאדם ראוי לביאה אל הקודש, ראוי הוא שיקריבו את קרבנותיו.
למעט טמא מת ומצורע.]